

Bene Adrián

ÖRÖKSÉG

anyukám és apukám
mutatja a színezett fotót a keretben
végtelen ragaszkodással a hangjában
rendbe hozattam a sírokat budmérban
ez meg a bátyám és én
örök emlékül festett üveg
mögött két szürke kisfiú
az egyik már halott
talán anyák napjára
készítették a tanító bácsival
anyukám és apukám
mennyi viszonzatlan szeretet
vezetett a munkamániába
boldogtalan házasságba
mindennapi italozásba
hetvenéves árva
kezében a magánnyal
az emlékek garázsában
szentképeket húzva elő
a téli gumik mögül
felrakni az internetre
elvarrni a szálakat
utána én őrzöm majd
azt a két képet
örök emlékül
rám marad
egy élet szomorúsága
az esetlen óvatossággal
visszahelyezett képekkel
matató apám szemében

EMILY PILLANGÓI

piros műbőr borítású sarokpad
gyomrában kisimított papírzacskók
az elromlott szerelmek
végén kirepülnek a lepkék a hasból
csörögefánkot csomagolsz bele
porcukros rumos pillangómasnik
kézimunkázás szerelmes regények
lapjai között sárga csekk receptek
jelzik hol tartasz
hús év múlva

összefut a szádban a nyál
olyan jóízűen tud enni
jó csak így otthon ketten
veled főzőcskézni szexelni
a tudat hogy nem kell bulizni
menni fölszedni valakit hogy
nem vagyok már kinn a húspiacon
van aki megigazítsa a cserepet a tetőn
kiszedje a leveleket a csatornából
betömje a rést ki ne repüljenek
mint földre dobott zacskóból
a pillangók évek óta
nem tudom elfelejteni
hazugság volt minden
kihasználtál eldobtál

zokog fel emily görcsösen
markolja koktéliját a naplementében
elmosódik a sminkje úgy érzi
meghasad a szíve kitörik
a pillangószelep a változó
szívócsatorna vezérléséből
lassan megy távolodik

a strand elhagyott nyugágyai között
zacskók alszanak a homokban

BELSŐ ELVÁLASZTÁS

abban a cseh tamás-dalban
északi szélben vacogásokban
sokáig azt hittem
minden benne van rólunk
hiányról távolról
pulóveremben illatod
te épp rám gondolsz
amikor hozzád beszélek magamban
aztán kezdtem igazat adni
a hormonelméletednek
csupa csavaros kibúvó
transzponálni a romantikát
és elhinni hogy semmi ilyesmiről
nincsen szó csak a mirigyek

ezzel eltelt pár év
egyre ritkábban képzeltem el
ahogy újra látjuk egymást
pulóveremben illatod
a levegőben minden benne van
mint egy álom előre
tudtam hogy mindennek vége
ebből áll ki az ősz meg a tél

közben felnőnek a gyerekek
befejezem az elmaradt földmunkát
nők jönnek és múlnak
egyedül vagyok a történetemben
ha eszembe jutsz nem írok rád
mindig működött köztünk a telepátia

ezek szerint te most rám gondolsz
meg a hormonháztartásodra
ahol rendnek kell lenni
ugye csakis így
minden benne van
és akkor mi van
semmi

VÁLADÉK

emlékszem
úgy ahogy
a szemedre a hajadra
fröccsent
az a hideg fény

a hormonoktól
azt mondtad
nem égtél még így
férfi még ilyen erővel
nem tört be az életedbe
féltél nevén nevezni
tudtad te is mi

ez
tágas szürke ég
fagytól piros ujjak
örökös nátha
könny és takony
vagy
egyéb váladék
például a genny
ha sebmétafora
az élet vakarás

nehezen múlik el
poénkodtunk hogy
majd mindenem túl

járókerettel

vonszolódik a jelen

mióta nem láttalak

*Goran Trickovski: Egy újabb hasztalan munka a hasztalan életből, 2019
(120 x 170 cm, rézkarc, foltmaratás)*